

[Eva Møller]

uden at der sker indskrænkninger på andre. I denne omstillingsproces er vi selvfølgelig rede til at lytte til alle råd og gennemføre alle nødvendige høringer, besparelserunder m.v., og skulle det herunder være nødvendigt med lidt længere tidsrammer end de først udstukne, vil vi være villige til at se herpå.

Lad mig tillige nævne, at vi ved de kommende omlægninger nok også bør se på ændringer af de enkelte uddannelser, således som det er nævnt i Knud Larsen-udvalgets handlingsplan. Vi har ganske vist i den sidste tid set endog meget positive resultater af efteruddannelser af arbejdsløse langvarigt uddannede – fra det sidste kursus har 60 pct. fået jobtilbud – men alligevel er det den rigtige udnyttelse af ressourcerne, at vi gennem omlægning af uddannelser og optag sikrer, at de færdiguddannede umiddelbart kan få et job.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at vi på undervisningsministeriets budget har sparet mindst muligt, da vi ved, at uddannelse er en nødvendighed og en forudsætning for udnyttelsen af det økonomiske opsving, der er på vej, og blandt disse beskedne besparelser har vi valgt at friholde forskningen.

Der kommer som nævnt 21 årsværk mere i 1986 end i 1985. Der er gennemført en forskerkrutteringsplan og et teknologifremme-program, og princippet om at friholde forskningen vil vi søge fastholdt. Ligeledes vil vi fastholde princippet om, at bredden i dansk forskningsspektrum ikke må formindskes. Vi vil altså ikke blot udbygge teknologiske uddannelser med gode beskæftigelsesmuligheder, men også sikre, at den humanistiske forskning og den grundforskning, der er livsnødvendig for dansk forskning og kultur, bevares, thi disse to typer forskning er i overensstemmelse med dansk tradition og er baggrunden for, at vi fortsat kan kalde os en kulturnation.

Hanne Severinsen (V):

I et lille ressourcefattigt land som Danmark er uddannelse et vigtigt råstof, og i et land, der som Danmark har nogle store problemer med underskud på betalingsbalance og budgetunderskud, bliver det så meget desto vigtigere, hvordan de uddannelsesressourcer, vi har til rådighed, bruges.

Debatten i dag om besparelser på de videregående uddannelser bør ikke tilsløre, at det, der er tale om, ikke er beskæring af de samlede ressourcer, men derimod omstilling inden for en samlet uændret ramme eller, som undervisningsministeren så udmærket udtrykte det, mindre merudgifter. Det, diskussionen nemlig i den senere tid har gået på, er det forhold, at universiteterne for at skaffe plads til nye uddannelser selv skal skaffe midlerne fra de fag, hvor studenter-søgningen i de kommende år bliver mindre.

Universiteterne havde nok regnet med i denne omstillingsproces at kunne budgettere med 1 pct.s stigning. Nu skal man hente pengene selv, og det er naturligvis ikke nogen behagelig opgave. Derfor er jeg også glad for, at ministeren i sin redegørelse åbnede for muligheden for at få længere varsler og faglig vejledning, før man skrider til de endelige afskedigelser i de fag, hvor der skal ske reduktioner. Men ministeren har i lige så høj grad ret i, at omstillingsprocessen skal i gang, og at omstillingstakten ikke må mindskes. Det skylder vi de studerende, der skal skaffes ressourcer til, så vi kan få uddannet de unge inden for de områder, hvor der er gode beskæftigelsesmuligheder.

Problemet i disse år er, at vi har nogle meget store ungdomsårgange og dertil har en hel masse, der endnu ikke rigtig er kommet i gang med en uddannelse, fordi de har løbet rundt i adgangsbeholdning og pointjageri.

Vi er altså i disse år i en situation, hvor ressourcerne skal dirigeres et andet sted hen, samtidig med at der er store årgange, og det er klart, at dér, hvor ressourcerne dirigeres hen, er man utilfreds, fordi man synes, man får for lidt, så man ikke kan tilbyde fuld udbygning af forskning med det samme, og man har måske også ind imellem pladsmangel. Omvendt er der selvfølgelig også en masse protester fra de områder, hvor der er færre studerende og bedre plads, men hvor det selvfølgelig altid er smerteligt at måtte afskedige velkvalificerede undervisere og forskere, hvad man jo er nødt til.

Konklusionen er altså, at den eneste måde, hvorpå man tilsyneladende kunne undgå larm, var ved overhovedet ikke at omstille, men det ville være blodigt uretfærdigt over for de unge, og det ville føre til øget arbejdsløshed. Det ville også betyde, at erhvervslivet i endnu højere grad ville komme i den situa-